

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

»ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК« излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду »Краљев трг« до Управе града Београда, а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: седима, које улазе у састав општине а која је већ претплаћена, чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостионичарима и механџијама из унутрашњости годишње 16, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 8, полугодишње 5 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих командира полицијских односно пограничних одреда. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство: годишње 24, полугодишње 15 динара. Поједини бројеви »Полицијског Гласника« не продају се. Рукописи не враћају се.

ИВАЊДАНСКИ АТЕНТАТ

Двадесет четвртога ов. мца на Иван-дан, престо- ницу Србије, а с њом и целу краљевину, минуо је један кобан и судбоносан дан. Једна зла и опака рука, хтела је беспримерним насиљем својим црном копреном да увије и за навек ожалости вас српски род; али то Усуд није допустио, јер »Бог чува Србију;« и Историја ће износићи и овековечавајући страховиту слику овога дана на својим странама забележити само једну тешку, суморну успомену, од које се умље леди и потреса.

Ми сад стојимо пред тим страховним догађајем као пред скором прошлошћу и ако примирени радо- шћу и срећом што је Провиђење спасло Србију од неизмерног удара, ипак згранути, не могући никако да појмимо страховиту, јединствену, зверску дрзновеност човека, који је изгубио подобје божије, који је изгу- био свако обележје човека, који се у својој бестијал- ности, срзао до бесног звера, не презајући ни од најцрњих умишљаја. Јер та гнусна наказа од човека, без Бога и душе, подигла је своју смртоносну руку на Узвишенога Родитеља Краља од Србије, на првога независнога владара и Краља Србије после тужнога Косова; зликовачка се рука устремила баш у оном времену, кад је Он Отаџбини потребан, веома потребан.

Преко неба Србијина прелетео је један црн, стра- шан облак, али је минуо — небо Отаџбине наше ведро је остало и са њега нам и даље сунце топло сја...

* * *

Кад се дан приталожи и нагне своме крају, наша престоница добије нарочити изглед, она живахне и прене: после дневних послова, око шест часова пред вече, поврви мушко и женско из својих жилишта; ко поле слободна времена има, крене се тада на шета- лиште калемегданско да ужива у лепом изгледу и да се надише свежега ваздуха што га зеленило пружа. И у томе тренутку, кад је престоница најживахнија, кад је сав свет престонички на улици, баш на најжив- љем месту, где пролазници највише и најчешће про- мичу на шеталиште, застао је одвратни зликовац да своју одвратну мисао у дело приведе, да уништи дра- гоцени живот Узвишенога Родитеља нашега дичног Краља, када се Он, уморан од многих послова, враћао са своје тешке и благотворне дужности.

Али »Бог чува Србију«... И овога пута Свевишњи Творац згазио је за врат демона и његове паклене намере. Он нам је Њега повратио из опасности и ми га сад жива и здрава са радошћу и усхићењем по- здрављамо:

Живео нам први Краљу обновљене српске кра- љевине, на понос Твог узвишеног Сина првог миро- помазаног Краља и Господара, на понос Војске и Народа.

И ако је био празник 24. ов. мца Његово је Ве- личанство Краљ Милан радило до 6 сати у вече у сво- јој канцеларији у Активној Команди, у Горњем Граду. Његово Величанство, по своме свакидањем обичају пролази при враћању из Града Васином улицом, али тога је дана случајно наредило, да се тера поред хо- тела »Српске Круне«. На савијутку код »Краља« Ње- гово је Величанство приметило, да у сокачету, које просеца Васину улицу код »Реалке« стоји некакав кру- пан човек и да десну руку држи у џепу. Као што се види, зликовац се надао, да ће Његово Величанство, као и сваког дана, проћи Васином улицом, али, како то није било, он бесно протрча кроз исту улицицу, да изађе код »Српске Круне«, да би ту дочекао Његово Величанство, и да би извршио своју злочиначку на- меру. Кад су кола дошла до тога места, Његово се Величанство Краљ Милан окрене, да би видело, да није случајно опет и овде тај човек, јер му је било пало у очи. И сам је Бог хтео, да Му то окретање буде спас од сигурног метка, који је баш у том трену изишао из револвера грознога зликовца. Тај је метак ударио у раме господина Николу Лукића, пешадијског мајора и ађутанта Његовог Величанства Краља Ми- лана, и он је одмах искочио из кола, извадио сабљу, потрчао к атентатору. У том тренутку и Краљ Милан хтеде скочити из кола која су јурила, али, ваљда зато или због саплетања на сабљу Он при том покушају паде из кола. И то је било за срећу, јер други метак при самом паду Његову, само га мало окрзну по кожи преко леђа. Атентатор је за тим још један метак из- бацио на г. Лукића па затим на себе, и тек се тада дао у бегство.

Његово Величанство видећ свог ађутанта г. Лу- кића рањена, одмах нареди да се одвезе у Двор, а како

се у близини случајно десио и г. Драгомир Ј. Андоновић капетан — ордонанс Његовог Величанства Краља Александра и притрчао, то му Краљ Милан нареди да г. Лукића отпрати. Он — Краљ Милан — међутим, сврати у радњу Јовице Барловца, да причека на друга кола која чланови фирме ове радње поручише да дођу.

На мах се силан свет искупи око радње у којој је било Његово Величанство, са грозничавим нестрпљењем и страхом очекиваше да чује у каквом се стању здравља налази. На превелику њихову радост, г. Драгутин Пастих, члан ове фирме, изађе пред врата и објави сакупљеном народу, да Његово Величанство није ни у каквој опасности и да је рана врло лака, што присутни свет пропрати бурним клицањем: Живео! Живео! Живео! то је трајало све дотле, док није Краљ Милан сео у један обичан фијакер и с још једним официром одвезао се у Двор.

ЧОВЕК КАО ЗЛОЧИНАЦ

од

М. П. Јоваковића.

(НАСТАВАК)

Данашња држава према човеку као злочинцу стоји на томе гледишту, да је човек по својој нарочитој организацији, по својим умним и душевним особинама којима се разликује од свих осталих живих створова, у стању разликовати добро од зла, да је господар своје воље и слободан одлучити се, те по томе и да је одговоран за своја дела, и онда да држава, ради поретка свога, има права да казни злочинца. Суштина злочина и кривице у томе је, што је човек дао више маха и попустио рђавим склоностима, ма да је ових свестан, место да их потисне и савлада бољом страном бића свога, те тако да влада собом. А само онде, где је слободна воља искључена, не може бити злочина, нити се онај који га чини може казнити.

Но друга једна школа не може у радњи људској да призна слободну вољу. У природи, свој васиони, све бива по закону узрочности, без узрока нема дејства, нема ничега. Све што се догађа има свог узрока. И оно, што нам се чини да је наша слободна одлука, само је резултат разноврсних утицаја, који, испреплетани и изукрштани на хиљаду начина, чине те се неко дело јави у једном или другом облику и у ово или оно време. А где не видимо или ни слутити не можемо ту везу између узрока и дејства, не видимо је само с тога, што не можемо да разумемо, да анализујемо и размислимо догађаје. Кад, дакле, свуда важи тај закон узрочности, нема слободне воље; а, кад ње нема, нема ни одговорности ни за најгора дела. А ова доктрина јако се поткрепљује оним што нам казује криминална статистика, која нам износи строгу законитост, редовно понављање броја злочинних дела под утицајем извесних социјалних, климатских, па и космичких прилика. »Има један буџет — тако гласе познате речи *Кетлове* — који се плаћа ужасно редовно и правилно, а то је буџет тавница, робијашница и тубилишта... Злочини се понављају бар онако исто правилно као и годишњи бројеви рађања, умирања и венчања, а правилније много од државних примања и издавања.« А ова правила понављања појединих врста противзаконих дела у једнаким периодима времена, па она чудесна и необична сталност тежње и склоности ка злочину у појединим врстама занимања и појединим добима живота човекова, да ли су то појави, који се дају сложити с метафизичким учењем о априористичком моралу и с доктрином о слободној вољи?

Још Хипократ и Плато говори су, да злочин не бива услед тога што би човек са свешћу радио оно, на што га подстиче какав рђав инстинкт његов, а који би требало да је потиснут разлозима ума, него да је злочин непосредно дејство болесне душе. Злочин потиче из болести душе, он је радња безумнога, лудога, учили су они; и онда умоваху, да казна

не треба ни да је управљена на радњу ових болесника, него на сама болесна стања.

По на злочин се могло гледати као на удаљавање од живота здраве душе, као на продукт поремећености ума само дотле, док се знање наше о болестима ума не осниваше ни на чем материјалном, док још не знадосмо управо ни шта је и какав је у ствари здрав а шта и какав болестан мозак, орган свеколике радње духа, и док се о бићу и појавима лудила судило путем спекулативним, по ономе што је ван њега, гелим умовањем. Данашња психијатрија одсудно добија да су злочин и болест ума исто. Она види у злочинцу умно болеснога само онда, кад се на њему и ван учињена злочина дају доказати очевидни знаци умне поремећености. Он није умно болестан за то само што је учинио извештан злочин, него што и независно од тога злочина на њему има појава безумља. Злочин и лудило не иду заједно; они се, шта више, обично баш искључују. Иследници и судије треба увек да имају ово на уму, како би се у појединим случајевима спречила тежња да се путем каквих »стручних« комисија оглашавају оптужени лудим по самоме делу за које се суде или његову начину извршења.

У новије време тако звана криминално-антрополошка школа, бајаги све само путем егзактног испитивања и строго научног посматрања, а износећи доиста и велики број факата, мисли да објасни шта управо јесте и услед чега бива злочинац, изазивајући тиме читав преврат у нашим дојакошњим, традиционалним нам погледима. И заиста мало је ствари строге научне садржине овога времена обратило на себе толико пажње свих стручних кругова и свега образованог света, колико је то учинило учење славнога и много помињаног психијатра туринскога, проф. *Цезара Ломброза* и ове његове позитивистичке или криминално-антрополошке школе. Велико учешће у криминално-антрополошким испитивањима и закључивањима из података отуда добивених објашњава се, као што већ рекосмо и као што Бер тврди, тиме, што се надало, да се већ у самом томе нађе решење питања како бива или постаје и шта управо јесте злочинац, да се нађе узрочна веза између индивидуалности и злочина. А наравно кад се докажу извесни специфични знаци или особине које карактеришу злочиначку конституцију и »урођеног злочинца«, онда тај доказ обећава и готово недогледао преврат у свима традиционалним нам погледима на све оне задатке, што их држава и друштво имају у праву да злочинца казне и да се од злочина чувају. Велики део доказног материјала, који је принео Ломброзо за доказ своје теорије о урођеном злочинцу, одбачен је данас с много страна, али ипак знатан део учења криминално-антрополошке школе са свим оправдано и с основом има још дуго да остане предмет расправљања и у многоструком несумњиво извојеваће себи признање.

По учењу криминално-антрополошке школе, злочинац а нарочито ако је то већ по навици или ако има страст ка злочину кад год му се прилика за то да, разликује се од осталих људи међ којима живи по неким специфичним, органичким знацима или белегама. Извесне промене и знаци на лобањи, на мозгу, не ретко и у осталом скелету, не мање неких душевних подобности, свеколико психичко и етичко држање злочинца ма које социјалне заједнице он био — све то чини га једним нарочитим типом, типом неког нижег реда, какав је од прилике човек доисторјски или дивљи човек. Индивидуалном организацијом својом злочинац се одваја од типа својих савременика незлочинаца, јер се њоме разликује од оног који злочинац није, па често и од умно болеснога. Разне категорије злочинаца разликују се такође својом индивидуалном организацијом, а извесни су били нарочито тако карактерисани, да има основа говорити о *урођеном злочинцу*. Тако учи та криминално-антрополошка школа.

За ову доктрину, наводи даље Бер, необично много говори не само то, што јој је број присталица међу ученим људима, особито лекара и правника, у свих народа, јако растао, него већ и сама метода којом веле да се дошло до тих резултата. Ако је заиста криминално-антрополошкој школи испало за руком да у телесној организацији злочинаца нађе аномалије које се увек понављају и које не дају предвидети да стоје у узрочној вези са делањем злочиначким и с начином живота злочинаца, онда је тиме решен и задатак, значајан колико по само знање људско толико и по разноврсне реформе

у области социјалног живота. Тиме би онда било испуњено оно, што велики правник Д-р Ф. Холцендорф тражи кад каже: „Антропологија и Психологија позване су да нам учине појмљивим како злочин бива из природе човекове у опште и како се даље индивидуализује из развитка појединих личности.“ И ако би тако испало за руком чисто етичку страну злочина са свим издвојити од онога што је у индивидуалној организацији и дегенерисању, онда би лекарска испитивања, примењена овде, могла истини и правди чинити највећих услуга и морала би допринети томе, да доцније време, како *Крафт-Ебинг* вели, „грдан број несрећника, који се данас, с ограниченог судског гледишта и од стране јавнога мишља, још за злочинце и неваљале људе сматрају, позна у правој им природи и да у томе поправи много штошта, о шта су се наука и правосуђе огрешили.“

И према овоме свему, Д-р А. Бер поменути својим делом: *Злочинац у погледу антрополошког* ставља себи у задатак да испита оне чињенице, које је криминално-антрополошка школа узела као доказ и употребила као градиво, на коме је основана и израђена она њена доктрина; хоће ту да утврди у појединостима, да ли те чињенице и у колико имају такве вредности, да би се с правом могли из њих чинити поменути врло важни закључци и према томе да ли ови заслужују признања и у колико се на њих може пристати.

(Наставиће се).

ДУШЕВНЕ ОСОБИНЕ У ЗЛОЧИНАЦА

По Dr. Havelock Ellis-у и др.

ЧИТАНО У „ПРАВНИЧКОМ ДРУШТВУ“ НА ВЕЛИКОЈ ШКОЛИ

(НАСТАВАК)

Widocq, који и ако је постао полицијски чиновник, ипак је у своме срцу остао злочинац, описује једну такву оргију у својим мемоарима на овај начин: „Замислите једну прилично велику четвороугаону салу, са некада белим, сада од испарења разних врста поцрнелим дуварима; тако изгледа у свој својој простоти храм Бахусов и Терпсихорин. У почетку, у току једне оптичке обмане, пачала нам је у очи тескоба простора, али чим је наше око успело да продре кроз безмирисном паром разне врсте згуснуту атмосферу, упознамо његово право пружање до појединости, које се постепено диже из хаоса. Магла се раздели, дворана оживи, ту је живот, покрет. Каково блаженство! Какав диван живот! Ниједном епикурејцу није пружено толико сладости, колико овде свима онима, који воле да се ваљају по блату. Около су намештени редови столова, који се непрестано, и по сто пута на дан, покривају новим јелом, не дижући при том оно што је пре донето. Ови су столови опкољавали једно место, које је одређено за тако названог „играча“. На једном крају ове прљаве јазбине уздиже се на четири пушљива стуба постављено узвишење, чија је конструкција обвијена са два-три комада старог тепиха. На овој кокошијој лестви седе музиканти са два кларинета, једном виолином, једном трубом и заглашљивим добошем. Овде се налазе само проститутке са њиним удварачима, лупежима свију врста и знатним бројем оних нарушилаца ноћног мира, чији је живот подељен на две поле, од којих једна припада весељу, а друга пљачкању.“

Интересантнија од овог уочишта за спољна раздражљива средства, а још значајнија за њихову оскудицу у физичкој равнотежи, јесу спонтане појаве раздражења код злочинаца, сеобена пијана стања без спољних узрока, која постају из тајних, неизмерних дубина њихова организма. *Достојевски* је посматрао ове корупције и вештачки их представио. „Један злочинац“, тако он прича, „проживео је више година сасвим мирно, понашајући се примерно. Од једном, на велико изненађење чувара, он се побуну, не плашећи се никаквог злочинства, како крађе тако и убиства. Сви се зачудише. Ова неочекивана појава јесте конвулзивна манифестација његове личности, једна инстинктивна меланхолија, жеља, да његово дегренирано „ја“ опет успостави. То је као неки епилептичан напад. Жив сахрањен, који се на мах пробуди, лупаће очајнички у поклопац од сандука и покушаваће да га силом од-

вали. Узалуд му разум говори о бескорисности овог напора, разум не може ништа урадити с његовим конвулзивним покретима.“ Не сме се заборавити, да код осуђеника скоро свако прво, основно кретање индивидуалног живота важи као злочин, тако да ће за њега најзад сасвим равнодушно бити, да ли се тиче нечега важнијег, или какве маленкости. Боље је до краја пћи па и до самог убиства; само је први корак тежак, а остали му лако следују. Затвори су у многоме одговорни за развијање оваквих појава, и само у затвору се добија прилика да се студирају; ну било би сувише нагло кад би се усвојило, да су они једино и само од тамничког живота зависни. Они се подударају са свим оним, што знамо о психологији злочинаца, и често стварају осим тамница узроке злочину. Др. М. прича о једноме осуђенику на острву Норфолк-у, који је од једном пао у неко суморно, меланхолично расположење. Мишљаше да ће му промена ваздуха и дијета чинити добро, те му да ради у својој башти; када се стање, против очекивања, даље погоршаваше, упита он за узрок његовог нерасположења, на што му је овај одговорио: „Када ми је пре било као сада, ја сам отишао и извршио какав злочин, за тим сам добио своју казну, те се тако ослободим свога несноснога стања; сада ми је тако тешко, као да ћу сасвим полудети.“ За овог човека злочинство је средство, да се овога тешког, суморног расположења ослободи. Такви случајеви слуге на истинско решење питања по улози, коју псевдо-епилептични напади играју код злочинаца.

(Наставиће се).

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

Ђура Кнежевић — извршилац атентата на Његово Величанство Краља Милана.

Изнели смо напред како је текао атентат до бегства самога учиниоца. Да продужимо о њему. Кад је видео, да му ништа не остаје друго, већ да се убије, он управу револвер у себе да изврши самоубиство и удари се у врат, но повреда је била мање природе, те се он с тога брже даде у бегство. Потрчао је свом снагом низ улицу поред Богословије, па поред „Национала“ одјурн ка обали Саве. Бежао је тако бегом, да га нико није могао ни стићи ни задржати. Сем жандарма упутило се за њим у потеру и пуно света. Један је жандарм пуцао за њим, али га није погодио. Кад је дошао на обалу, где су штекови Српског Бродарског Друштва, скочио је у воду, не би ли се спасао или удавио. Тада су жандарми пуцали на њега, а неколико је матроза скочило у воду да га изваде. Он је гутао воду, да би се удавио, али му није испало за руком. Чим је ухваћен одмах је везан и метнут у кола, па одвезен у Управу града Београда.

На испиту у Управи вароши Београда казао је атентатор, да му је име Ђура Кнежевић, да има 26 година и да је родом из Рисовца, котара Петровачког, округа Вихањског у Босни.

Зликовац је врло маркантна појава. Стаса је средњег, али је крупан и развијен. Лице му је врло развијено; чело обично и набрано; коса загасито смеђа, очи кестењаве боје; обрве смеђе; величина уста обична, али су усне дебеле и напуњене, бркови су смеђи и не баш тако велики. Цела му је глава округла, а израз лица веома

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

натмурен. Веома је ђутљив, а на питања одговара кратко, дрско и набусито. Од повреда на телу има на врату рану, коју је сам себи нанео, и за коју су лекари казали да је лака; од барута му је сагорела десна страна образа, што се и на слици примећује, иначе нема никаквих повреда.

Из Босне је прешао 1889. године у Шабац. Служио је код Чедомира Милошевића, шабачког месара пеко извесно време, а за тим у гостионици Пере Вуковића, званог „Усташа,“

као покућар. Доцније је ишао по разним местима као слуга, док најзад није рекрутован за стални кадар. У војсци је служио као понтоњер 2 године. У прво је време био у Туприји, а доцније придодат на службу команданту купатила Његовог Величанства Краља, које се налази крај српске аде „Циганлије“ код Београда. Кад је ислужео рок у војсци, примљен је у вагрогаску чету Београдске Општине 2 новембра 1899. год., а 3 овог месеца изашао је из ње.

ИЗ СУДСКЕ МЕДИЦИНЕ

У полициској и судској пракси дешава се врло често, да и најспремнији правник, и са врло богатим знањем не може да прокине предмет своје истраге. Има врло важних случајева, где стручан правник, сем своје стручне спреме, сем сведока и обичних доказа, не може тачно о поједином делу да да своје право мишљење — да пресуди; њему је потребно још неких објашњења, за то се правник служи стручном спремом и знањем других особа, дакле за нарочите случајеве узима разне стручњаке, и с помоћу њих долази до објашњења појединих предмета.

Најчешћи су кривични случајеви, где је потребно истражнику стручно мишљење лекарево. Но наши истражници често нису у могућности, да добију при истрази помоћи од лекара, те с тога смаграмо за дужност, да своје читаоце на овај начин упознајемо са случајевима, који су долазили на решење Судској Медицини, односно лекару.

Примери које ћемо доле износити, извађени су из признатог дела Јохана Касиера „Handbuch der Gerichtlichen Medicin;“ исто је дело доцније прерадио и допунио Д-р Карло Лиман, професор Судске Медицине на Берлинском Универзитету.

1. Пример

Који је прави узрок смрти? Један је потпуно донесен човечји плод живео четири сата, и мислило се, да је, непажњом бабице, угинуо услед великог истека крви. Све рубље, где је лешина лежала, било је попрскано крвљу; цело је тело било

жуто као восак, а усне бледе. При сецирању груднога коша одмах је пало у очи са свим неправилно место, на ком је нађена пречага; она је стајала између осмога и деветог ребра. Даље се нашло, да је цела њена десна страна непотпуна, дефектна. У средини њеној био је један троугаони отвор, чији је руб био беличаст и готово рекавичаст; у тај се отвор, може се рећи, уткао један део десног плућног крила. Срце је било необично меко, широко и без крви, али у својој унутрашњости потпуно нормално. Бабица је тврдила, да је дете било при рођењу са свим плаво. Наравно, лекар је тачним посматрањем нашао, да тај плод није био способан за живот, и да није угнуо због великог губитка крви, већ због неправилног унутрашњег склона.

2. Пример

Недостатак при рођењу? Друго опет новорођенче било је дугачко 51 сантиметар; било је тешко 2500 грама, а живело је пола сата. Лекари су саставили овакав протокол свога прегледа: „У грудној је дупљи смештен већи део трбушних органа, а срце је отишло више на десну страну. Због неправилног места пречаге, слезина, бураг и црева налазе се у левој страни груднога коша; и то овако: слезина је дошла више на десну страну, бураг, пун ваздуха, налази се на месту, где би требало да је срце, а око њих се савијају црева све до кључњаче. Десно је крило плућа са свим на своме месту, а лево се крило састоји из мишића, који је величине пасуља. У трбушној се дупљи налазе само јетра, даље бубрези, један део дебелог црева са гузним цревом и бешика.“ Сви су органи, што се тиче њиховог састава, били потпуни. Као што се види из овог прегледа, лекари су нашли, да се то дете родило са недостатком у строју унутрашњих органа, и да тога ради није било способно за живот, већ је морало умрети.

3. Пример

Три ране од куршума. Убиство или самоубиство? Нађен је један човек са оваквим ранама од куршума. На левој страни груди, баш око сисине брадавице, нађена су, пола цола један од другога, два отвора, чији су рубови били опаљени, а величина им је била као трешњине коштице. Осим та два отвора, нађен је још један исти такав баш на средини чела. Опрљена кожа, као и та околност, што су све три ране баш на оним местима, која обично бирају самоубице, давали су основа за мишљење, да је то било самоубиство; али одмах пада у очи и та околност, да су извршена три пуцња, и то на разним деловима тела, а то је најтеже веровати, да је то могао извршити самоубица. На леђима, испод врха леве плећке, нађена је једна, а један цол од ње нађена је друга шиљаста кугла, али су им врхови били спљоштени. Чак је и једно парче ребра било истерано на леђа.

Који је метак био први? Који је био смртоносан? — Пре свега треба имати на уму, да самоубица, после задобивеног метка у челу, не би био више у стању да пуца. А ако је био удар у чело последњи, значи, да удари у груди нису повредили срце. Кад је отворен грудни кош, нађено је много крви на плућним зидовима, али срце је било недирнуто. Дакле те повреде нису морале одмах да донесу собом смрт, те да самоубица није могао да нанесе себи удар у чело. Свакојако и повреде мозга не наносе одмах смрт. Знамо за један случај, где је код једног душевног болесника нађена пушчана кугла у малом мозгу. И Ноблинг је месецима носио једну куглу у мозгу. Trélat (Folie licide) наводи међу случајевима самоубиства један, где је човек испалио два пиштоља у слепо око, и један је промашио, а једно је зрно отишло у мозак; тај се човек тек осмог дана довео својој кући, довикнуо је укућанима, да кочијашу треба платити 4 динара, и тек тада је пао и умро. Дакле, ваља имати на уму, да први ударац у груди није морао нанети смрт, и да су за њим могла ређати друга два. Из тих разлога нашло се овде, да је први ударац био у груди, и да је ово био случај самоубиства.

Број, који за овим долази, биће обустављен свима за које претплата још није послата уредиштву. Нарочито обуставићемо онима, којима смо се обраћали писмом да претплату пошаљу, па то још до данас нису учинили ма да су, како смо извештени, сву претплату покупили.